

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ
ΝΟΜΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΗ υπ' αριθμ. 116/2016
ΤΟΥ ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ
Ε' Τμήματος
Συνεδρίαση της 26^{ης} Απριλίου 2016

Σύνθεση:

Πρόεδρος: Μεταξία Ανδροβιτσάνεα, Αντιπρόεδρος του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

Μέλη: Κωνσταντίνος Γεωργάκης, Βασιλική Πανταζή, Δημήτριος Αναστασόπουλος, Δημήτριος Μακαρονίδης, Αδαμαντία Καπετανάκη, Σταύρος Σπυρόπουλος και Βασίλειος Καραγεώργος, Νομικοί Σύμβουλοι του Κράτους.

Εισηγητής: Γεώργιος Γρυλωνάκης, Πάρεδρος Ν.Σ.Κ.(γνώμη χωρίς ψήφο).

Αριθμός ερωτήματος : Το υπ αριθμ. πρωτ. ΔΙΔΑΔ / Φ.26.24/1065/ΕΜΠ.1025 / 29.12.2015 έγγραφο του Υπουργείου Εσωτερικών και Διοικητικής Ανασυγκρότησης (Γενική Διεύθυνση Διοίκησης Ανθρώπινου Δυναμικού- Διεύθυνση Διαχείρισης Ανθρώπινου Δυναμικού – Τμήμα Υπηρεσιακής Κατάστασης Ανθρώπινου Δυναμικού της Δημόσιας Διοίκησης.)

Περίληψη ερωτήματος: Ερωτάται:1) αν εμπίπτει στις διατάξεις του άρθρου 149 του ισχύοντος Υπαλληλικού Κώδικα (ν.3528/2007) η περίπτωση υπαλλήλου, ο οποίος με αμετάκλητη δικαστική απόφαση καταδικάστηκε, μεταξύ άλλων, και για απόπειρα εκβίασης κατ' εξακολούθηση, δοθέντος ότι στα αναφερόμενα στην περίπτωση α' της παραγράφου 1 του άρθρου 8 του ως άνω Κώδικα πλημμελήματα, ως προς τα οποία η καταδίκη επιφέρει κώλυμα διορισμού και δημιουργεί λόγο αυτοδίκαιης έκπτωσης του υπαλλήλου, περιλαμβάνεται το αδίκημα της εκβίασης χωρίς περαιτέρω αναφορά σε ειδικές μορφές τέλεσης του εγκλήματος αυτού και 2) αν ως χρονικό σημείο έναρξης υπολογισμού του χρόνου αναστολής εκτέλεσης της στερητικής της ελευθερίας ποινής, προκειμένου να προσδιοριστεί το χρονικό σημείο της επιτυχούς παρέλευσης του διαστήματος της αναστολής, θα ληφθεί υπόψη η

έκδοση της πρωτόδικης καταδικαστικής απόφασης ή η επέλευση του αμετακλήτου της απόφασης του ποινικού εφετείου.

Επί του ως άνω ερωτήματος το Νομικό Συμβούλιο του Κράτους (Ε' Τμήμα) γνωμοδότησε ως εξής:

Ιστορικό

Από το έγγραφο της υπηρεσίας που υποβάλλει το ερώτημα προκύπτει το ακόλουθο πραγματικό:

1. Μόνιμος υπάλληλος του Αριστοτέλειου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης (Α.Π.Θ.) καταδικάστηκε πρωτόδικα με την υπ' αριθμ. 3692/12-2-2010 απόφαση του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Θεσσαλονίκης σε ποινή φυλάκισης δεκαέξι (16) μηνών με τριετή αναστολή για τα εγκλήματα της απόπειρας εκβίασης κατ' εξακολούθηση, της συκοφαντικής δυσφήμισης κατ' εξακολούθηση ως και της έργω εξύβρισης. Ακολούθως, κατόπιν άσκησης έφεσης, εκδόθηκε η υπ' αριθμ. 221/2012 απόφαση του Α' Τριμελούς Εφετείου Θεσσαλονίκης, η οποία κατέστη αμετάκλητη και με την οποία ο ως άνω υπάλληλος καταδικάστηκε για τα ως άνω εγκλήματα σε ποινή δεκαεσσάρων (14) μηνών φυλάκισης με τριετή αναστολή. Στη συνέχεια, ο Πρύτανης του ανωτέρω Πανεπιστημίου, αφού έλαβε υπόψη την υπ' αριθμ. 1765/2014 γνωμοδότηση της Νομικής Επιτροπής του Πανεπιστημίου, προέβη στην έκδοση της υπ' αριθμ. 627/25-8-2014 διαπιστωτικής πράξης αυτοδίκαιης έκπτωσης του προαναφερόμενου υπαλλήλου, λόγω αμετάκλητης καταδίκης του για απόπειρα εκβίασης κατ' εξακολούθηση, με την οποία διαπιστώθηκε, κατά το άρθρο 149 του Υ.Κ., η αυτοδίκαιη έκπτωσή του από 5-6-2012, ημερομηνία κατά την οποία κατέστη αμετάκλητη η ως άνω απόφαση του Α' Τριμελούς Εφετείου Θεσσαλονίκης. Κατά το χειρισμό της προαναφερόμενης υπόθεσης από τις υπηρεσίες του Α.Π.Θ., γεννήθηκε ο νομικός προβληματισμός αν η καταδίκη του ως άνω υπαλλήλου του Α.Π.Θ. για απόπειρα εκβιασμού και όχι για τετελεσμένο έγκλημα εκβιασμού επιφέρει την αυτοδίκαιη έκπτωση του υπαλλήλου αυτού, κατά το άρθρο 149 του Υ.Κ. ή απλώς δημιουργεί τις προϋποθέσεις για την άσκηση εναντίον του πειθαρχικής δίωξης για το πειθαρχικό παράπτωμα της αναξιοπρεπούς ή ανάξιας για υπάλληλο συμπεριφοράς εκτός υπηρεσίας.

Ενόψει των ως άνω δεδομένων υποβλήθηκε το προαναφερόμενο ερώτημα.

 2

Νομοθετικό πλαίσιο.

2. Στα άρθρα 8 παρ. 1, περ. α, και 2 καθώς και 149 του Υπαλληλικού Κώδικα (ν. 3528/2007 – Α' 26), όπως ισχύουν, ορίζονται τα εξής:

Άρθρο 8

«Ποινική καταδίκη, στερητική ή επικουρική δικαστική συμπαράσταση

1. Δεν διορίζονται υπάλληλοι:

α) Όσοι καταδικάσθηκαν για κακούργημα και σε οποιαδήποτε ποινή για κλοπή, υπεξαίρεση (κοινή και στην υπηρεσία), απάτη, εκβίαση, πλαστογραφία, απιστία δικηγόρου, δωροδοκία, καταπίεση, απιστία περί την υπηρεσία, παράβαση καθήκοντος, καθ' υποτροπή συκοφαντική δυσφήμιση, καθώς και για οποιοδήποτε έγκλημα κατά της γενετήσιας ελευθερίας ή έγκλημα οικονομικής εκμετάλλευσης της γενετήσιας ζωής. β....γ....

2. Η ανικανότητα προς διορισμό αίρεται μόνο με την έκδοση του κατά το άρθρο 47 παρ. 1 του Συντάγματος διατάγματος που αίρει τις συνέπειες της ποινής.»

Άρθρο 149

« Αυτοδίκαιη έκπτωση λόγω ποινικής καταδίκης

Ο υπάλληλος εκπίπτει αυτοδικαίως της υπηρεσίας, εφόσον με αμετάκλητη δικαστική απόφαση:

α) καταδικασθεί σε ποινή τουλάχιστον πρόσκαιρης κάθειρξης ή σε οποιαδήποτε ποινή για πλημμέλημα από τα αναφερόμενα στην περ. α' της παρ. 1 του άρθρου 8 του παρόντος ή σε οποιαδήποτε ποινή για λιποταξία,

β) του επιβληθεί στέρηση πολιτικών δικαιωμάτων.

Η έκπτωση επέρχεται από την ημερομηνία δημοσίευσης της αμετάκλητης καταδικαστικής απόφασης. Για την έκπτωση εκδίδεται διαπιστωτική πράξη, περίληψη της οποίας δημοσιεύεται στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως.

γ) καταδικασθεί σε οποιαδήποτε ποινή για οποιοδήποτε έγκλημα κατά της γενετήσιας ελευθερίας ή για οποιοδήποτε έγκλημα οικονομικής εκμετάλλευσης της γενετήσιας ζωής.»

3. Στα άρθρα 42 και 99 του Ποινικού Κώδικα (π.δ.283/1985-106Α'), όπως ισχύουν, ορίζονται τα εξής:

Έννοια και ποινή της απόπειρας

Άρθρο 42

«1. Όποιος, έχοντας αποφασίσει να εκτελέσει κακούργημα ή πλημμέλημα, επιχειρεί πράξη που περιέχει τουλάχιστον αρχή εκτέλεσης, τιμωρείται, αν το κακούργημα ή πλημμέλημα δεν ολοκληρώθηκε, με ποινή ελαττωμένη (άρθρο 83).

2. Αν το δικαστήριο κρίνει ότι η κατά την προηγούμενη παράγραφο ελαττωμένη ποινή δεν επαρκεί για να αποτρέψει τον υπαίτιο από την τέλεση άλλων αξιόποινων πράξεων, μπορεί να του επιβάλει την ίδια ποινή με αυτήν που ο νόμος προβλέπει για την ολοκληρωμένη πράξη, εκτός από την ποινή του θανάτου.

3. Το δικαστήριο μπορεί να κρίνει αιτιώρητη την απόπειρα πλημμελήματος για το οποίο ο νόμος προβλέπει ποινή φυλάκισης όχι ανώτερης από τρεις μήνες.»

Ποινές που αναστέλλονται και διάρκεια της αναστολής.

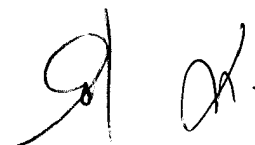
Άρθρο 99

«1. Αν κάποιος που δεν έχει καταδικασθεί αμετάκλητα για κακούργημα ή πλημμέλημα σε περιοριστική της ελευθερίας ποινή μεγαλύτερη από ένα έτος, με μία μόνη ή με περισσότερες αποφάσεις που οι ποινές δεν υπερβαίνουν συνολικά το πιο πάνω όριο, καταδικασθεί σε τέτοια ποινή που δεν υπερβαίνει τα τρία έτη, το δικαστήριο με την απόφαση του διατάσσει την αναστολή εκτέλεσης της ποινής για ορισμένο διάστημα, που δεν μπορεί να είναι κατώτερο από ένα και ανώτερο από τρία έτη, εκτός αν κρίνει με βάση ειδικά μνημονευόμενα στην αιτιολογία της αποφάσεως στοιχεία ότι η εκτέλεση της ποινής κατά το άρθρο 82 είναι απολύτως αναγκαία για να αποτρέψει τον κατάδικο από την τέλεση νέων αξιόποινων πράξεων. Ο χρόνος αναστολής δεν μπορεί να είναι βραχύτερος από τη διάρκεια της ποινής. Η αναστολή εκτέλεσης της ποινής δεν μπορεί να εξαρτηθεί από την προηγούμενη καταβολή των δικαστικών εξόδων.»

4. Τέλος στο άρθρο 546 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας (π.δ 258/1986-121Α'), όπως ισχύει, ορίζονται τα εξής:

Πότε η απόφαση είναι εκτελεστή

Άρθρο 546.- «1. Η καταδικαστική απόφαση και κάθε διάταξη του δικαστή ή του εισαγγελέα εκτελείται μόλις γίνει αμετάκλητη, εκτός αν ο νόμος ορίζει διαφορετικά σε ειδικές περιπτώσεις.

 4

2. Αμετάκλητη είναι η απόφαση κατά της οποίας δεν επιτρέπεται ένδικο μέσο ή δεν ασκήθηκε μέσα στη νόμιμη προθεσμία το επιτρεπόμενο ένδικο μέσο ή ασκήθηκε εμπρόθεσμα και απορρίφθηκε.»

Ερμηνεία και εφαρμογή διατάξεων

Από την ερμηνεία των προαναφερομένων διατάξεων προκύπτουν τα ακόλουθα:

5. Η προβλεπόμενη στο άρθρο 149 του Υ.Κ. αυτοδίκαιη έκπτωση δημοσίου υπαλλήλου λόγω αμετάκλητης ποινικής καταδίκης για έγκλημα, το οποίο αποτελεί κατά το άρθρο 8 παρ. 1 του ίδιου Κώδικα κώλυμα διορισμού ως δημοσίου υπαλλήλου έχει χαρακτήρα διοικητικού μέτρου εις βάρος του υπαλλήλου που καταδικάστηκε και επέρχεται αυτοδικαίως από το χρόνο δημοσίευσης της αμετάκλητης καταδικαστικής απόφασης. Η οικεία πράξη λύσης της υπαλληλικής σχέσης έχει διαπιστωτικό χαρακτήρα και ανατρέχει στην ημερομηνία δημοσίευσης της αμετάκλητης καταδικαστικής απόφασης (Ν.Σ.Κ.,430/2009,102/2008 με περαιτέρω παραπομπές στη νομολογία του Σ.τ.Ε.)

6. Όπως γίνεται δεκτό, η πρόβλεψη της καταδίκης για συγκεκριμένα εγκλήματα ως κωλύματα για την κατάληψη θέσεως δημοσίου υπαλλήλου αλλά και ως λόγων αυτοδίκαιης έκπτωσης από τέτοια θέση, συνιστά περιορισμό του συνταγματικού δικαιώματος πρόσβασης στις δημόσιες θέσεις αλλά και διατήρησης της θέσης του δημοσίου υπαλλήλου, και ως εκ τούτου οι σχετικές διατάξεις που προβλέπουν τέτοιους περιορισμούς πρέπει να ερμηνεύονται στενά. Στο πλαίσιο αυτό έχει κριθεί ότι η πρόβλεψη σε διάταξη νόμου ότι η αμετάκλητη καταδίκη για συγκεκριμένα εγκλήματα συνιστά κώλυμα κατάληψης θέσης δημοσίου υπαλλήλου ή λόγο αυτοδίκαιης έκπτωσης από τέτοια θέση, δεν είναι επιτρεπτή η επέκταση ερμηνευτικά του κωλύματος ή του λόγου έκπτωσης και σε περίπτωση αμετάκλητης καταδίκης για άλλο έγκλημα, έστω και εννοιολογικά συγγενές προς εκείνο που ρητά προβλέπεται στο νόμο (βλ. Α. Τάχου- Ι.Συμεωνίδη, Ερμηνεία Υπαλληλικού Κώδικα εκδ.2004 σελ 129-130, με περαιτέρω παραπομπές στη νομολογία, Ν.Σ.Κ. 430/2009, 397/2008, 696/2002 Ολ.).

7. Η στενή ερμηνεία των διατάξεων που, κατά τα ως άνω, θεσπίζουν την αμετάκλητη ποινική καταδίκη για ορισμένα εγκλήματα, ως κωλύματα πρόσβασης σε θέσεις δημοσίων υπαλλήλων ή λόγο αυτοδίκαιης έκπτωσης από τέτοιες θέσεις, δεν

ακολουθήθηκε από το Νομικό Συμβούλιο του Κράτους στις περιπτώσεις που υφίσταται καταδίκη όχι για εννοιολογικά συγγενή αδικήματα προς τα αναφερόμενα στο άρθρο 8 του Υ.Κ. αλλά συμμετόχων στην τέλεση των εν λόγω αδικημάτων, όπως του ηθικού αυτουργού (Ν.Σ.Κ.696/2002Ολ), και του απλού συνεργού (Ν.Σ.Κ.430/2009, 577/1991). Η αιτιολογική βάση εφαρμογής των ανωτέρω κωλυμάτων και λόγου έκπτωσης και στους αμετάκλητα καταδικασθέντες συμμετόχους βασίζεται στην παραδοχή ότι η κοινωνική και ηθική απαξία των πράξεων των συμμετόχων στην τέλεση των ανωτέρω ποινικών αδικημάτων δεν είναι μειωμένη σε σχέση προς τις πράξεις του φυσικού αυτουργού των αδικημάτων αυτών και περαιτέρω ότι και στην περίπτωση των συμμετόχων οι λόγοι δημοσίου συμφέροντος, δηλαδή η προστασία του κύρους και της εμπιστοσύνης των πολιτών προς τις δημόσιες υπηρεσίες, οι οποίοι οδήγησαν τον νομοθέτη στη θέσπιση των κωλυμάτων διορισμού καθώς και του λόγου αυτοδίκαιης έκπτωσης, συντρέχουν και στις περιπτώσεις των συμμετόχων στην τέλεση των ως άνω ποινικών αδικημάτων.

8. Η έννοια της απόπειρας προσδιορίζεται στο άρθρο 42 παρ. 1 του Π.Κ, κατά το οποίο, όποιος, έχοντας αποφασίσει να εκτελέσει κακούργημα ή πλημμέλημα επιχειρεί πράξη που περιέχει τουλάχιστο αρχή εκτέλεσης, τιμωρείται, αν το κακούργημα ή πλημμέλημα δεν ολοκληρωθεί, με ποινή ελαττωμένη σύμφωνα με τα προβλεπόμενα στο άρθρο 83 του Π.Κ.. Εάν, κατά την παράγραφο 2 του ως άνω άρθρου 42, το δικαστήριο κρίνει ότι η μειωμένη ποινή δεν αρκεί για να αποτρέψει το δράστη από την τέλεση άλλων αξιόποινων πράξεων μπορεί να του επιβάλει την ίδια ποινή και για την ολοκληρωμένη πράξη, μπορεί όμως επίσης το δικαστήριο, όπως ορίζει η παράγραφος 3 του ανωτέρω άρθρου, να κρίνει την πράξη της απόπειρας ατιμώρητη, αν πρόκειται για πλημμέλημα, για το οποίο ο νόμος προβλέπει ποινή φυλάκισης όχι ανώτερη των τριών μηνών.

9. Κατά την θεωρία «της εντύπωσης», η οποία επικρατεί στην Ελλάδα στο χώρο του ποινικού δικαίου η απόπειρα τιμωρείται, επειδή από τη σχετική συμπεριφορά του δράστη δημιουργείται αντικειμενικά και εξωτερικά η εντύπωση του εγκλήματος και έτσι κλονίζεται η εμπιστοσύνη του κοινωνικού συνόλου στην ισχύ της έννομης τάξης και τραυματίζεται το συναίσθημα της ασφάλειας του δικαίου(βλ. Αλ. Κωστάρα, Έννοιες και Θεσμοί του Ποινικού Δικαίου, Β' έκδοση σελ. 529 παρ. 819.) Το στοιχείο, κατά συνέπεια, το οποίο θεμελιώνει κατά τη θεωρία αυτή το τιμωρητό της απόπειρας είναι το ότι η συμπεριφορά του δράστη, ο οποίος έχοντας αποφασίσει να

εκτελέσει κακούργημα ή πλημμέλημα δημιουργεί αντικειμενικά την εντύπωση εγκλήματος με την επιχείρηση πράξης, η οποία περιέχει τουλάχιστο αρχή εκτέλεσης. Ως τέτοια, κατά την κρατούσα στη θεωρία και νομολογία του ποινικού δικαίου άποψη, νοείται κάθε ενέργεια, η οποία αποτελεί μέρος της αντικειμενικής υπόστασης του εγκλήματος και οδηγεί κατευθείαν στην πραγμάτωση αυτού ή τελεί σε τέτοια άμεση σχέση συνάφειας προς την αντικειμενική του υπόσταση, ώστε κατά την κοινή αντίληψη να θεωρείται ως τμήμα της, το οποίο οδηγεί αμέσως σε αυτήν, εάν δεν αποκοπεί από οποιαδήποτε αιτία (βλ. ενδ. Α.Π(Ποιν.) 395/2015, 1025/2014, 881/2014, 130/2013 κ.α. –ΝΟΜΟΣ)

10. Η κοινωνική απαξία της απόπειρας τέλεσης κακούργηματος ή πλημμελήματος έγκειται στο αντικειμενικό γεγονός ότι ο δράστης της απόπειρας με την πραγματοποιημένη και εξωτερικευμένη συμπεριφορά του προσβάλλει την κατάσταση ειρήνευσης του εννόμου αγαθού και κατ' αυτό τον τρόπο εκδηλώνει βούληση αμφισβήτησης έμπρακτα της κοινωνικής σημασίας του έννομου αυτού αγαθού, η οποία επιβάλλει το σεβασμό του (Βλ. Ν. Ανδρουλάκη, Ποινικόν Δίκαιον 1978 σελ. 583-584 , Γ.Α. Μαγκάκη, Ποινικό Δίκαιο 1981 σελ. 384,385). Περαιτέρω, η ενέργεια του δράστη στην απόπειρα τέλεσης ορισμένου εγκλήματος κατατείνει στην πλήρωση της υποκειμενικής και αντικειμενικής υπόστασης του εν λόγω εγκλήματος, όπως αυτό περιγράφεται νομοτυπικά ως τετελεσμένο, συνιστά, όμως ατελή μορφή του εγκλήματος αυτού δεδομένου ότι λείπει η ολοκλήρωσή του. Στο βαθμό, συνεπώς, που ο δράστης της απόπειρας τέλεσης κακούργηματος ή πλημμελήματος αμφισβητεί την κοινωνική σημασία του προσβαλλόμενου έννομου αγαθού και αρνείται να το σεβαστεί, όπως και ο δράστης του τετελεσμένου εγκλήματος, εμπίπτει στον κύκλο των δραστών των εγκλημάτων εκείνων, τετελεσμένων ή σε απόπειρα, οι οποίοι κατά τη βούληση του νομοθέτη, όπως αυτή εκδηλώνεται στα άρθρα 8 και 149 του Υ.Κ. είναι αποδοκιμαστέοι με την θέσπιση εναντίον τους, αντίστοιχα, είτε κωλυμάτων διορισμού σε θέση δημοσίου υπαλλήλου είτε λόγου αυτοδίκαιης έκπτωσης από τέτοια θέση, λαμβανομένου επιπλέον υπόψη ότι οι λόγοι προστασίας του κύρους των δημοσίων υπηρεσιών και της εμπιστοσύνης των πολιτών προς αυτές συντρέχουν εξίσου, τόσο για την καταδίκη των δραστών τέλεσης των αναφερομένων στο άρθρο 8 παρ.1 του Υ.Κ. εγκλημάτων, όσο και για την καταδίκη των δραστών της απόπειρας τέλεσης των εγκλημάτων αυτών[πρβλ. Σ.τ.Ε.3361/2010

Σκ.6 - ΝΟΜΟΣ, πρβλ., συναφώς ΝΣΚ 104/2009, 23/2006, 115/2004, contra Σ.τ.Ε (Ολ) 912/1967].

11. Ενόψει των ανωτέρω, η πρόβλεψη στα άρθρα 8 παρ. 1 και 149 του Υ.Κ. κωλυμάτων διορισμού σε θέση δημοσίου υπαλλήλου και λόγου αυτοδίκαιης έκπτωσης από τέτοια θέση, αντίστοιχα, λόγω αμετάκλητης καταδίκης για την τέλεση των εγκλημάτων που αναφέρονται στο άρθρο 8 του Υ.Κ., καταλαμβάνει και τις περιπτώσεις αμετάκλητης καταδίκης για απόπειρα τέλεσης των εγκλημάτων αυτών.

12. Η πρόβλεψη στη διάταξη του άρθρου 546 του Κ.Π.Δ. ότι η καταδικαστική απόφαση ως και κάθε διάταξη του δικαστή ή του εισαγγελέα εκτελείται αφότου καταστεί αμετάκλητη, εκτός αν ο νόμος ορίζει διαφορετικά, εισάγει κανόνα, σύμφωνα με τον οποίο μόνο η αμετάκλητη καταδικαστική απόφαση, αυτή δηλαδή που δεν υπόκειται σε κανένα ένδικο μέσο, είναι εκτελεστή (βλ. Αθ. Κονταξή, Κώδικας Ποινικής Δικονομίας 1989 Τόμος Β' σελ. 2481). Ως εκ τούτου και η καταδίκη σε περιοριστική της ελευθερίας ποινή με αναστολή ενεργοποιείται αφότου καταστεί αμετάκλητη η σχετική καταδικαστική απόφαση, από το ίδιο δε χρονικό σημείο αρχίζει και ο υπολογισμός του χρονικού διαστήματος της αναστολής (βλ. Αθ. Κονταξή, Ποινικός Κώδικας, έκδοση Γ' Τόμος Α' σελ. 1236., Α.Π.537/1999 Σ.τ.Ε 519/2010, 1536/2007 κ.ά. – ΝΟΜΟΣ).

13. Όμως εν προκειμένω, ο νομικός προβληματισμός της υπηρεσίας που υποβάλλει το ερώτημα, ως προς το χρονικό σημείο ενάρξεως υπολογισμού του χρονικού διαστήματος της αναστολής, είναι αλυσιτελής στο βαθμό που συνδέει τη νομιμότητα έκδοσης της διαπιστωτικής πράξης αυτοδίκαιης έκπτωσης με τη παρέλευση επιτυχώς του χρονικού διαστήματος της αναστολής εκτέλεσης της ποινής. Τούτο, διότι, όπως γίνεται δεκτό, η κατά τις μεταγενέστερες του Ποινικού Κώδικα και ειδικές διατάξεις του άρθρου 149 του Υπαλληλικού Κώδικα αυτοδίκαιη έκπτωση του υπαλλήλου επέρχεται λόγω αμετάκλητης καταδίκης για αδίκημα από τα αναφερόμενα στην περίπτωση α' της παραγράφου 1 του άρθρου 8 του εν λόγω Κώδικα, είναι δε νομικώς αδιάφορο το γεγονός ότι η εκτέλεση της επιβληθείσας ποινής ανεστάλη επί τριετία και, συνεπώς, είναι νόμιμη η ανωτέρω διαπιστωτική πράξη της αυτοδίκαιης έκπτωσης του υπαλλήλου, ακόμα και όταν έχει εκδοθεί μετά την επιτυχή συμπλήρωση του χρόνου της αναστολής εκτέλεσης της ποινής (βλ. Σ.τ.Ε. 3276/2014 σκ. 4).

Απάντηση

13. Κατ' ακολουθία των προεκτεθέντων, στο υποβληθέν ερώτημα αρμόζουν, κατά την ομόφωνη γνώμη του Τμήματος, οι ακόλουθες απαντήσεις ότι:

α. Στις διατάξεις του άρθρου 149 του Υ.Κ. εμπίπτει, με την έννοια ότι επιφέρει την αυτοδίκαιη έκπτωση του υπαλλήλου, και η αμετάκλητη ποινική καταδίκη αυτού για απόπειρα τέλεσης του εγκλήματος της εκβίασης.

β. Σε περίπτωση ποινικής καταδίκης με αναστολή εκτέλεσης της ποινής, ο υπολογισμός του χρονικού διαστήματος της αναστολής, αρχίζει από την επέλευση του αμετακλήτου της σχετικής καταδικαστικής απόφασης, πλην όμως, για την επέλευση της αυτοδίκαιης έκπτωσης κατά τις ως άνω διατάξεις είναι νομικώς αδιάφορο το γεγονός της επί τριετία αναστολής εκτέλεσης της επιβληθείσας ποινής.

Θεωρήθηκε

Αθήνα, 20-6-2016

Η Πρόεδρος του Τμήματος

Μεταξία Ανδροβιτσανέα

Αντιπρόεδρος Ν.Σ.Κ.

Ο Εισηγητής

Γεώργιος Γρυλωνάκης

Πάρεδρος Ν.Σ.Κ.